

MET JOU IS HET ANDERS

Leesexemplaar

TRIGGER WARNINGS

Voor je verder leest, weet dat in dit boek een aantal gevoelige thema's worden aangehaald, zoals angstaanvallen, paniekaanvallen, homofobie, queerbaiting, alcoholisme en alzheimer. Ik hoop dat ik deze thema's heb behandeld met de zorg die ze verdienen.

© 2023, Hanne Eerdeken en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Pelckmans Uitgevers nv
Omslagillustratie: Jeroen Van Zwol (Zwoltopia)
Vormgeving: Filip Coopman (Tinxz)

D/2023/0055/164
ISBN 978 94 6337 565 8
NUR 285
THEMA YFMR, YFS, YFN, YFB, YFQ, YXB, 5AQ, 5PS

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

twitter.com/Pelckmans_be

instagram.com/pelckmans.be

HANNE
EERDEKENS
MET JOU
IS HET
ANDERS

P E L C K M A N S

. 1 .

Er staan badeendjes op

mijn sokken vandaag en Isaac heeft er nog steeds geen opmerking over gemaakt. De eendensokken zijn nochtans zijn favoriete sokken, vooral omdat hij ze me gegeven heeft.

‘Ik kijk er zo naar uit om je gezicht te zien als we je over je laatstejaars-*dare* vertellen. Nog steeds onwetend, Fletcher?’ zegt hij grijnzend terwijl we ons langs een groepje eerstejaars wurmen op weg naar meneer Landingers aardrijkskundesles. De fascinatie van die man voor stenen is ongekend.

‘Als ik lang genoeg probeer, dan wrik ik het wel uit je voor het einde van het uur.’ We lopen het lokaal in wanneer de bel gaat en bemachtigen een plekje achterin.

‘Absoluut niet. Ik ben een kluis, Nolan Fletcher. Geen antwoorden tot op de training.’

‘Zoals met het verrassingsfeest vorig jaar?’

‘Dat was één enkele misstap. Ik kon niet —’

‘Meneer Fletcher, hoe flitsend je sokken ook zijn, voeten horen op de grond, niet op je schoolbank.’

Ik kijk op en ontmoet de strenge blik van meneer Landinger. Hij is echt de slechtste nog niet, maar ironisch genoeg heeft hij evenveel persoonlijkheid als een steen.

‘Was dat een compliment, meneer? Mijn eigen beste vriend heeft ze nog niet eens opgemerkt.’

Meneer Landinger trekt zijn wenkbrauwen op, niet bepaald onder de indruk.

‘Neem het op zoals je wilt, maar met je voeten onder de tafel.’

‘Ik wist wel dat ik je favorietje was. Je bent echt een kei.’

Niet mijn beste steenmopje, niet eens in de buurt, maar meneer Landinger draait met zijn ogen en er wordt gegrinnikt in de klas, dus ik zie het als een succes.

Ik haal mijn voeten van de bank en ga in het zwarte gat van mijn schooltas op zoek naar mijn aardrijkskundeboek. Hoe graag ik ook de hele les zou willen spenderen aan het verzinnen van steengerelateerde grapjes, ik wil ook slagen.

‘Ik had ze wel gezien’, fluistert Isaac en hij port met zijn elleboog in mijn ribben.

‘Maar je zei er niets van.’

‘No *shit*, Nolan, je draagt elke dag rare sokken.’

‘Ik heb constant bevestiging nodig, mijn vriend, ik voed me met aandacht.’

Meneer Landinger begint zijn les over een of andere geiser in IJsland, waardoor ik spijt krijg van mijn beslissing om niet te fantaseren over meer steengrapjes. Saaie lessen maken me rusteloos, vooral als ze tussen mij en basketbaltraining staan, en dus tussen mij en de laatstejaars-*dare*.

Als de bel het einde van de les aankondigt, sleur ik Isaac en Toby het lokaal uit nog voor ik mijn spullen goed en wel heb weggestopt. Ik heb mezelf beloofd om geen informatie uit Isaac te wrikken, hoewel ik dat zeker zou kunnen, omdat ik de volledige heel-team-in-kleedkamer-opwinning wil. Die belofte blijkt toch steeds moeilijker na te komen.

‘Moet ik iets aandoen?’

‘Ik hoop van wel.’

‘Is het gênant?’

‘Waarschijnlijk.’

‘Ga ik het leuk vinden?’

‘Moeilijk te zeggen.’

‘Hou je mond, Izzie.’ Dae duwt Isaac tegen de kluisjes aan om hem de mond te snoeren, waardoor Isaac bijna Louis verplettert.

‘Dat vond hij waarschijnlijk opwindend’, grinnikt Dae.

‘Wees niet zo’n eikel, Dae’, zucht Isaac, met zijn ogen rollend. Louis is de enige openlijk gay jongen in ons jaar en hoewel hij daar niet echt mee gepest wordt — iedereen weet dat dat not done is in de eenentwintigste eeuw — maken ze er wel grapjes over, wat eigenlijk gewoon vermomde homofobie is.

‘Maar was het gelogen dan?’

‘Nog steeds een eikel.’

Isaac gaat nooit mee in zulke grappen, probeert anderen er zelfs meestal op te wijzen, wat ik wel bewonder. Ik presteer niet zo goed onder groepsdruk. Ik ben nogal een... kuddedier.

‘Hoe dan ook, ik zeg niets specifieks.’

Ik was een paar seconden afgeleid, maar nu niet meer. Mijn laatstejaars-*dare*. Ik wil niet echt dat ze het verklappen, ik ben gewoon... enthousiast.

‘Je komt er toch snel genoeg achter.’

We lopen de kleedkamers van de sporthal in en aan het gegrijs en gegrijs zie ik dat iedereen het weet. Iedereen weet wat de *dare* is, behalve ik.

Vorige maand moest Cedric inbreken in het kantoor van de directeur en zijn muren behangen met pagina’s van... zinnenprikkelende tijdschriften. De reactie van de directeur — die trouwens een man van vijftenzestig is — was werkelijk goud waard, al leverde het Cedric bijna een schorsing op. De laatstejaars-*dare* van het basketbalteam is een beetje een traditie, waardoor er al weleens een oogje wordt dichtgeknepen.

‘Verlos me uit mijn lijden’, verkondig ik luid terwijl ik mijn armen spreid alsof ik klaar ben om de Heilige Geest te ontvangen.

‘Het is echt een goeie’, zegt Aaron terwijl hij voor me gaat staan, zijn rugzak voor zijn borst.

Ik wrijf mijn handen tegen elkaar terwijl de rest van het team zich rond

me verzamelt, gretige blikken in hun ogen, ook al weten ze exact wat er gaat komen.

‘Kom maar op, kapitein.’ Mijn mondhoeken krullen omhoog. Hier geniet ik van, de spanning, de stress, de aandacht.

‘Oké, oké’, zegt Aaron en het lijkt alsof hij opzettelijk zijn tijd neemt wanneer hij zijn rugzak openritst. Hij had tot nu toe de meest epische laatstejaars-*dare*, wat niet verrassend is voor de aanvoerder van ons team. Hij moest de hoofdgang op de benedenverdieping veranderen in een *slip ’n slide*. Het was — uiteraard — een behoorlijk succes.

‘Nolan Fletcher, een van onze beste forwards, ik presenteer je...’

Aaron haalt een rol papier uit zijn rugzak en rolt die in een slakkentempo uit. De rest van het team voegt het nodige tromgeroffel toe en ik sta op springen.

‘Jouw laatstejaars-*dare*!’

Aaron houdt een poster omhoog en het duurt een aantal seconden voor ik de regenboog WordArt en stockfoto’s heb ontrafeld.

‘Je ziet het goed, de talentenjacht van school’, grijnst hij terwijl hij de poster in mijn handen duwt. Er staat een foto van zingende mensen op de voorkant en uiteraard heeft Aaron een foto van mijn hoofd uitgeknipt en op een van de poppetjes geplakt. Het is een foto van mij in een kindershow van jaren geleden. Aaron grijpt elke kans om daar grapjes over te maken met beide handen aan.

‘Alleen eerstejaars gaan daarnaartoe, dat is supergénant. En het is morgen al?’ klaag ik, maar het is echt niet zo erg. Beschamend, zeker, maar het had veel erger gekund. Na morgen is het alweer voorbij. Ik moet zeggen dat ik stiekem iets meer had verwacht.

‘Maak je geen zorgen, m’n vriend.’ Aaron slaat een arm om mijn schouder. ‘We hebben al een optreden voor je bedacht. Je moet het alleen een beetje oefenen.’

Aaron rommelt opnieuw in zijn tas en voordat ik kan zien wat hij eruit haalt, begint een Britney Spearsnummer te spelen. Er wordt een stuk stof naar mijn hoofd gegooid en het duurt niet lang voor de puzzelstukjes in elkaar vallen.

‘Dit meen je niet.’

Ik houd een geruit schoolrokje vast. Ik moet optreden op de talenten-

jacht, de budgetloze inspanning van de studentenraad om betrokkenheid tussen studenten te creëren, en ik moet dat doen op 'Baby One More Time' van Britney Spears, in een rokje.

Het team barst in lachen uit wanneer ze het besef op mijn gezicht zien verschijnen. Een Britney Spearslied, in een rokje, voor een hoop eerstejaars. En ik kan absoluut niet zingen.

'Mag ik op z'n minst playbacken?'

'Kan het mij wat schelen,' grinnikt Aaron, 'zolang je maar in een rokje op dat podium verschijnt.' Hij geeft me een klap op mijn rug en highfivet Toby en Matthias. 'Oh, en maak je geen zorgen, Fletcher, we zorgen wel dat er publiek is om je aan te moedigen.'

Ik kreun en duw mijn gezicht in het hoopje stof in mijn handen. Het is oké. Het is verschrikkelijk, het is gênant, maar toch is het oké.

Want ik ben Nolan Fletcher. Ik kan dit. Morgen zijn ze de naam Britney Spears vergeten.

Op weg naar oma's huis draait mijn brein nog steeds op volle toeren. Een Britney Spearsnummer... en dan ook nog een Britney Spearsdánnummer. Matthias heeft me de videoclip na de training laten zien, er staat me een uitdaging te wachten.

Ik duw het piepende hek open, dat ik oma ongeveer zeven maanden geleden heb beloofd te repareren.

Binnen in oma's huis is alles brandschoon, ordelijk en netjes, maar hier is het zowat het tegenovergestelde. Oma heeft niet bepaald groene vingers, dus het onkruid is al jaren niet meer gewied en de muntstruik die ze vorig jaar geplant heeft, zo'n gratis plantje van de supermarkt, heeft de voortuin overwoekerd. De oprit is ongelijk, hij loopt langs één kant af, en het dak is bedekt met mos. Ik voel me altijd een beetje als George van de Jungle als ik de weg naar achteren bewandel. Als je haar niet zou kennen, dan zou je denken dat hier een kluizenaar woont, maar ze is een wonderlijke vrouw, mijn oma. Ik weet niet wat ik zonder haar zou doen. Creperen, waarschijnlijk.

'Nollie?'

Ik glimlach als ik de stem van mijn kleine zusje hoor wanneer ik de gang binnenstap. Zij is de enige die me zo mag noemen.

‘Hallo kleine tijger’, zeg ik en sla mijn armen om haar stoel. Ze zit aan de keukentafel, bezig met het haken van een lange worm oranje garen, iets nieuws dat oma haar onlangs heeft geleerd. ‘Hoe was het op school?’

‘Leuk! Ik kan de tafel van zeven nu!’

‘Kom op dan, Magritte,’ zegt oma wanneer ze de keuken binnenloopt met vier doosjes avondeten, ‘laat maar eens horen zoals je daarstraks deed.’

Magritte lacht en telt op haar vingers. ‘Eén keer zeven is zeven en twee keer zeven is veertien en drie keer zeven is eenentwintig.’

Ik leun achterover en luister hoe ze de tafel van zeven afratelt, haar wangen roze en haar ogen fonkelend. Ze is mijn favoriete persoon op deze aarde en zal dat altijd blijven.

‘Ik ben zo trots op je’, zeg ik wanneer ze klaar is en trek haar op mijn schoot. Ze wordt daar eigenlijk te groot voor, maar ik weiger ermee te stoppen. Mijn kleine tijger, voor altijd.

‘Haar vriendinnetje Chrissy vroeg of ze donderdag na school mocht blijven spelen. Ik heb gezegd dat dat oké is’, zegt oma.

‘Chrissy, die met het korte rode haar?’ vraag ik Magritte, die opgewonden knikt.

‘Mag het? Mag het? Mag het? Mag het? Mag het?’

‘Het is al goed’, grinnik ik en plant een kus in haar krullen. Het is vreemd om namen en telefoonnummers van alle moeders van vriendinnen van je zusje in je gsm te hebben staan, maar het is niet anders. En het is niet op een creepy Nolan-heeft-succes-bij-vrouwen-van-middelbare-leeftijd-manier, eerder op een vragen-hoe-laat-ik-Magritte-moet-ophalen-manier.

‘Gaan we naar huis nu? Honger.’

Ik knik en zet haar weer op de grond. Oma reikt me een zak met de doosjes aan.

‘Bedankt oma, je bent een engel.’

‘Dat weet ik’, zegt ze met een knipoog voordat ze ons de deur uit wuift. ‘Morgen is het woensdag, niet vergeten!’

Ik steek mijn duim op. Hoewel opa al voor mijn geboorte gestorven is, heeft oma nooit interesse gehad om weer te daten.

‘Logeerpartijtjeswoensdag, logeerpartijtjeswoensdag’, zingt Magritte terwijl ze over het voetpad huppelt. Ik hou van haar, maar ik ben ontzettend dankbaar dat oma haar één keer per week daar laat slapen. Een avond-

je gewoon voor mezelf, mama en papa, al zie ik hem niet al te vaak.

Ik luister half naar Magritte die ratelt over haar schooldag terwijl ik geniet van het lenteweer. De aprilse grillen laten dit jaar weinig van zich zien en ik vind het helemaal prima. Helaas ga ik weinig van dat lenteweer kunnen genieten, aangezien mijn nabije toekomst gevuld is met het leren van de danspasjes op 'Baby One More Time'.

'Mama, we zijn thuis!' roep ik terwijl ik de sleutel weer uit het gat wrik. Magritte is al de trap op naar haar kamer.

'Ik ben in de woonkamer', roept ze terug, waardoor ik moet glimlachen. Vandaag heeft ze een goede dag.

'Wat heb je gedaan vandaag?' Ik geef haar een kus op haar wang en help haar dan recht. Ze komt graag bij me in de keuken zitten als ik het eten opwarm.

'Oh, gewoon een beetje van alles', mompelt ze. 'Er was een grappig programma op tv, ik weet niet meer hoe het heette, maar toen ik het zag, wist ik dat het iets voor jou was.'

'Kan je het beschrijven?' Zodra de woorden over mijn lippen komen, wil ik me voor het hoofd slaan. Ik doe dat altijd, vissen naar informatie waarvan ik weet dat ze er moeite mee heeft. Ze wil het zich dan zo graag herinneren, voor mij, en dat maakt het alleen maar erger.

'Er was een man... en... en ze speelden video's op de achtergrond...'

'Oh, ik denk dat ik wel weet wat je bedoelt,' lieg ik, 'ik zal het straks eventjes bekijken.'

Mama glimlacht, maar ik weet dat ze me doorheeft. Sommige dagen gaat dat aan haar voorbij, maar vandaag niet.

Mama's alzheimer tast vooral haar fijne motoriek aan, al veel eerder dan de ziekte aan haar brein begon te vreten. Ze kan zich behelpen, kleren aandoen, alleen de knoopjes niet in de avond, en af en toe poetst ze wat, maar geen breekbare voorwerpen. Ze kan zich nog prima wassen en lopen is geen probleem, maar toch ben ik bang dat het op een dag allemaal ophoudt. Dat ze dat dan niet meer kan. Ik weet niet wat ik dan zal doen. Papa heeft een tweede job aangenomen om een verpleegster te betalen, wat best wel dringend nodig is, maar ik heb de indruk dat het grootste deel van die extra inkomsten tegenwoordig op café wordt uitgegeven. Het is allemaal zwaar, soms te veel, en ik durf het hem niet kwalijk te nemen. Enge gedachten, zorgen voor later.

'Magritte, eten!' roep ik naar boven.

. 2 .

Ik staar naar het scherm,

mijn hartslag bonkt in mijn slapen. Ik heb best een goede conditie, maar ik was niet voorbereid op de work-out die deze choreografie is. Nog dertig seconden en dan ken ik alle danspasjes van het nummer. Ik weet niet zeker hoe ik me daarbij moet voelen.

Ik kijk op de klok op mijn nachtkastje. Halfnegen en ik heb dat idiote rokje nog niet eens gepast. De groeps-chat van het basketbalteam eist al urenlang beeldmateriaal, maar ik weiger. Het is mijn laatstejaars-dare en als ze een show willen, dan zullen ze een show krijgen.

Maar eerst moet ik Magritte nog in bed stoppen, dus dan is het nu ook maar tijd voor een pauze.

‘Weet je hoe laat het is, kleine tijger?’ Ze zit op de sofa, een kleurboek op haar schoot en potloden om haar heen. Mama kijkt naar een aflevering van *Richard Ray Late*, waarin een actrice die me vaag bekend voorkomt in

de iconische donkergroene stoel zit. Ik vraag me af hoe het is om daar te zitten, met duizenden ogen op je.

‘Wacht, hij is nog niet af’, zegt Magritte zonder op te kijken. Ik schuif wat kleurpotloden opzij en ga naast haar zitten. Ik trek mijn voeten onder me.

‘Wat ben je aan het kleuren?’

‘Dolfijnen. Maar het zijn regenboogdolfijnen omdat ik maar één blauw heb.’

Ik glimlach en druk een kus op haar hoofd terwijl ze de pagina verder vult. Oma haalt regelmatig kleurboeken op rommelmarkten. Magritte is best getalenteerd voor een zesjarige, ze is altijd al de creatieveling van de familie geweest. Zij kreeg alle creatieve genen, ik helemaal geen. Ik denk dat ik nog steeds moeite moet doen om binnen de lijntjes te kleuren.

‘En voor wie is deze?’ vraag ik. Mijn kast hangt overvol met Magritte-tekeningen, maar ik krijg het niet over mijn hart om er ook maar eentje van op te bergen.

‘Voor Chrissy, als ik daar ga spelen. Haar lievelingsdier is een dolfijn.’

‘Hmm, en wat is dat van jou?’

‘Een tijger.’

Ze kijkt eindelijk op, een grijns van oor tot oor, vuurwerkjes in haar ogen.

‘Nou, tijger, kunnen we een deal maken? Je gaat nu slapen, maar ik stop je tekening en kleurpotloden in je logeertas zodat je morgen bij oma verder kan kleuren.’

‘Ze heeft geluk met jou’, zegt mama als Magritte naar de badkamer is. Ze heeft de tv al uitgezet. ‘Ik herinner me nog toen ze net geboren was. Ik was een beetje bang dat het moeilijk zou zijn door het leeftijdsverschil, maar elke keer als ik haar wou wassen of haar eten wou geven, moest ik haar praktisch uit je armen sleuren.’

‘En ze heeft geluk met jou.’ Ik leg mijn hand op de hare. Ik hou ervan als ze me dingen vertelt die ze zich herinnert, dingen die ik me niet meer zo duidelijk herinner. Het is niet goed om belang te hechten aan iets tijdelijks, maar soms is het gewoon even fijn.

‘Ik blijf nog even op tot papa terug is’, zucht ze terwijl ze naar de klok staart. Ze moet weten wat er gaande is, dat kan niet anders.

‘Hij heeft me gestuurd dat hij iets later gaat zijn, druk op het werk en zo’, zeg ik. Nog meer leugens.

‘Dan zie ik hem morgen wel’, zegt ze met een zucht en ik haat de teleurgestelde blik in haar ogen. Ik heb mijn ouders nooit gekend als een erg romantisch koppel, maar ik weet dat ze van elkaar houden. Hielden. Ik weet eigenlijk helemaal niets meer.

‘Zal ik theezetten?’

Ze knikt. ‘Je bent een engel, Nolan, een echte engel.’

Tegen de tijd dat ik thee heb gezet is ze al in haar slaapkamer, klaar om naar bed te gaan. Ik help haar met het uitdoen van haar oorbellen, die ze toch nog elke dag wil indoen, en knoop haar hemd los omdat haar vingers trillen.

‘Slaapwel, mama’, fluister ik voor ik de deur zachtjes dichttrek. Ze mompelt iets.

Wanneer ik Magrittes kamer binnenkom slaapt ze al, haar licht nog aan en haar dekens aan haar voeten, wachtend op haar grote broer.

Ik zucht, trek de dekens over haar heen en geef haar een laatste kus op haar voorhoofd.

‘Slaapwel, kleine tijger’, zeg ik zacht voor ik het licht uitdoe.

Het nummer van Britney Spears wacht nog steeds op me als ik op mijn kamer kom. De slaap begint langzaam ook aan mijn oogleden te trekken, hoewel het nog maar net negen uur is. Alleen al de video op mijn scherm zien doet me denken aan het zweet en de zware ademhaling van een halfuur geleden.

‘Kijk eens aan, het is Britney bitch’, zegt Isaac als hij de telefoon opneemt.

‘Och, hou je mond, ik ben aan het strijden hier’, zucht ik terwijl ik op mijn bed neerval.

‘Geen succes?’

‘Natuurlijk wel, ik ben een natuurtalent, Izzie, maar deze vrouw heeft de conditie van een marathonloper en er zijn maar zoveel uren in een dag.’

Isaac grinnikt, duidelijk genietend van mijn ellende.

‘Ga je echt die choreografie doen? Ik heb de video na school bekeken, abnormaal.’

‘Uiteraard. Niet alleen heb ik geen creativiteit om zelf iets te bedenken, ik ben van plan indruk te maken, Izzie.’

‘Is dat niet altijd je plan? Met alles?’

Ik glimlach naar het plafond.

‘Ik heb al schrik voor mijn *dare*, heeft het team al iets gekozen?’

Isaac sluit het jaar af, de laatste laatstejaars-*dare* in mei.

‘Nee joh, veel te vroeg, maar zelfs als het wel zo was, zou ik je helemaal niets vertellen.’

‘Alsjeblieft, Nolan, ik moet mezelf mentaal voorbereiden. Ik ben niet zoals jij.’

‘Wat wil je daar nou weer mee zeggen?’

‘Niets ergs, jij staat gewoon open voor zowat elke verrassing. Ontken maar niet dat je morgen stiekem gaat genieten.’

‘Waarschijnlijk, dat hangt af van het applaus.’

‘Dat is dus wat ik bedoel: het maakt je niets uit als je jezelf voor schut zet, maar zo ben ik niet. Ze laten me waarschijnlijk iets op het galabal doen, dat is in mei.’

‘Izzie, het komt echt wel goed. Ik laat ze niets kiezen waarvan ik weet dat je het echt erg zou vinden. Het moet leuk blijven. Je kan altijd rekenen op je beste maatje.’

Ik lach er wat mee, maar ik meen het wel. Hoewel ik niet verschrikkelijk goed ben in het uiten van affectie tegenover vrienden, is hij wel zonder twijfel mijn beste vriend, en dat is me veel waard.

‘Nou, ik ga je laten, ik zie je morgen, goed?’

Ik wens hem welterusten en hang op. Ik sta mezelf toe om nog een paar keer diep adem te halen voordat ik terugga naar mijn laptop en verderga met danscoach Miquela’s tutorial van ‘Baby One More Time’.

. 3 .

Twee wurtjes

te gaan, Fletcher', zegt Aaron terwijl hij zich met een zak chips in een stoel laat vallen. Het is schandalig, deze man heeft het lichaam van een Griekse god en eet minstens drie keer per week een zak chips als lunch.

'Het gaat niemand iets kunnen schelen, dat denk ik.' Ik haal mijn schou-
ders op en kijk de eetzaal rond. Er gebeurt niet veel op deze school, dus het
minste beetje opwinding zet alles dagenlang op stelten, maar de talenten-
jacht van de leerlingenraad, dat is een brug te ver voor iedereen ouder dan
twaalf.

'Je onderschat mijn invloed, Fletcher.'

Voordat ik een gevat antwoord kan geven heeft hij zijn twee voeten op
zijn stoel geplant, daarna op de tafel.

'Mag ik jullie aandacht alsjeblieft?'

'Oh fuck nee', mompel ik en zak in mijn stoel terwijl de rest van het team
geniet van mijn lijden.

‘Wat is hij aan het doen?’ sis ik, hoewel ik goed genoeg weet wat Aaron van plan is.

‘Ik weet dat niemand van jullie zijn vrijdagmiddag wil doorbrengen op die talentenshow van de leerlingenraad, maar ik raad jullie aan om je plannen te herzien, want er is een optreden van een heel speciale jongeman dat je niet wilt missen.’

Ontzettend vaag, bijna geen concrete informatie, maar toch een daverend applaus van elke aanwezige in de eetzaal: het effect van de aanvoerder van het basketbalteam.

Aaron springt weer van tafel en gaat zitten, een tevreden grijns op zijn gezicht.

‘Ik zei toch dat ik voor publiek zou zorgen.’

‘Ik kan niet wachten’, zucht ik. Ik heb het opzettelijk ironisch laten klinken, maar het is geen leugen. Nu ik voorbereid ben — en waarschijnlijk ook omdat ik op de adrenaline van vijf uur slaap loop — heb ik er zin in. Het wordt supergênant, natuurlijk, en het zal me de rest van mijn middelbare-schoolcarrière (dus nog de volle twee en een halve maand) achtervolgen, maar iedereen zal weten wie ik ben, Nolan Fletcher. Ze zullen over me praten, zich mijn act herinneren. Ik moet me misschien vragen stellen bij de waarde die ik hecht aan populariteit, maar het is mijn laatste jaar en het is allemaal gewoon best... opwindend.

Er zit een blokkade wiskunde tussen mij en de show, dat met een slakkengetje voorbijkruipt. Ik ben best goed in wiskunde, dus ik heb geen hekel aan het vak, maar blokkades in de namiddag zouden verboden moeten worden. Halverwege zo’n les worden mijn benen onrustig en dan gaat mijn brein alle kanten op, ver weg van berekeningen en integralen.

‘Nolan, klopt het wat mijn bronnen me vertellen?’ vraagt Amara me na de les wanneer ik mijn boek wegstop.

‘Wat hebben je bronnen je verteld, lockerbuurvrouw?’ vraag ik terwijl ik het zakje met mijn showoutfit over mijn schouder zwaai.

‘Doe je echt mee aan de talentenshow?’

‘Je bronnen blijken betrouwbaar te zijn.’

Ze schudt lachend haar hoofd. Mijn vriendschap met Amara is een beetje ingewikkeld. Ik ken haar al sinds ik uit de pampers ben en ik kan goed met haar opschieten, maar we hebben een keer gekust op een feestje en

sindsdien praten we minder. Ze is tof, hoewel die kus niet direct iets bij me losmaakte.

Ik ben absoluut niet verlegen, maar ik stap nooit op meisjes af. Het is niet iets waar ik me op feestjes mee bezighoud, en meisjes van mijn leeftijd zijn ook gewoon verschrikkelijk *scary*. Maar Amara was een vriendin en we waren allebei een beetje aangeschoten en het team pushte me en ik had zoiets van... nou... ze is een mooi meisje... het zou niet de slechtste eerste kus zijn. En dat was het dan. Ik vind haar wel leuk, maar gewoon niet op die manier.

‘Dan zit ik in het publiek, als ik mijn vrienden kan overtuigen om mee te komen.’

‘Is mijn natuurlijke charme niet genoeg om ze mee te krijgen?’ snuif ik dramatisch.

‘Louis is helaas niet snel gecharmeerd.’

‘En terecht.’ De blonde jongen duikt achter haar op en rolt de mouwen van zijn uniformblazer voorzichtig op. Hij is altijd zo verzorgd, zo berekend, zowat het tegenovergestelde van mij. Hij geeft me het gevoel dat ik mijn rug moet rechten en mijn haar in de plooi moet leggen.

‘Komaan Louis, je hebt geen toetsen morgen, ik ken je agenda! En het duurt maar een uurtje, er is nog genoeg tijd voor schoolingen. Ik denk echt dat het leuk wordt. *Please?*’ pruilt Amara, haar vingers in elkaar gevlochten.

‘Dat betwijfel ik sterk’, zegt hij botweg. ‘Niet beledigend bedoeld’, voegt hij eraan toe terwijl hij kort naar me kijkt. Kort, alsof ik een volledige seconde niet waard ben.

‘Geeft niks, jij bent degene die wat mist. Het is echt wel een *once-in-a-lifetime opportunity*.’

Louis trekt zijn wenkbrauwen op, duidelijk niet overtuigd.

‘Uuh’, mompelt hij. Hij klinkt niet in het minst geïnteresseerd. Louis heeft me nooit echt gemogen. Ik zie hem eigenlijk enkel wanneer hij bij Amara is, maar ik heb dan steeds het gevoel dat hij overal zou willen zijn behalve in mijn buurt.

Het kan twee kanten uit met mijn enthousiaste persoonlijkheid: of je vindt het leuk, of je hebt er een bloedhekel aan. Louis heeft duidelijk voor optie twee gekozen. Vroeger ging ik daar niet al te best mee om. Ik wou

dat iedereen me leuk vond, omdat ik ook iedereen leuk vond, maar ik heb het weten te accepteren. Toch wringt het wanneer de persoon in kwestie Louis... nog iets is. Zijn achternaam is iets Frans.

‘En puur om mij een plezier te doen?’ probeert Amara nog eens, maar het lijkt een verloren zaak.

‘Ik ga naar mijn locker.’ Hij knijpt even in haar arm en dan is hij weg. Zelfs met zijn handen in zijn zakken ziet hij er niet casual uit. Niets aan hem is casual, alsof God zelf elke centimeter nauwkeurig heeft opgemeten.

‘Wat een vrolijke kerel.’

‘Hij is echt leuk.’ Amara haalt haar schouders op. ‘Hij is soms gewoon nogal teruggetrokken. Zijn ouders verwachten niets minder dan het beste, dus hij zit nogal veel met zijn neus in de boeken.’

‘Kom op, hij hoort bij de besten van ons jaar.’

‘En hij werkt ervoor. Maar ik probeer hem nog mee te sleuren.’

‘Ach ja, zoals ik al zei, hij mist wat. Je bent hier niet klaar voor, Amara’, grinnik ik.

Ik loop naar het theater — onze school van vijfhonderd leerlingen heeft een theater — en ben verbijsterd door het aantal mensen dat is komen opdagen. Ik ga een publiek hebben.

Zenuwen, ik voel zenuwen. Maar het komt goed, het gaat allemaal wel goed komen. Ik ga knallen.

Ik steek mijn armen in de lucht naar het basketbalteam als ze beginnen te juichen. Ik buig dramatisch.

‘Meneer Fletcher, je hebt je aangemeld, heb ik vernomen?’ vraagt mevrouw Bronte met een clipboard in haar hand en een parel zweet tussen haar wenkbrauwen. Ze is hoofd van de leerlingenraad, dit hele gebeuren wordt door haar geregeld. Ze was ook mijn leerkracht Engels in het eerste jaar en we kunnen niet bepaald goed met elkaar opschieten. Ook zij heeft voor optie twee gekozen.

‘Yep, dat is correct, mevrouw.’

‘Goed, je bent vijfde. Je kan backstage gaan om je een beetje voor te bereiden. Wat ga je precies doen?’

Hoe moet ik dit nu omschrijven?

‘Ik ga een... performance geven, mevrouw, zoals u nog nooit eerder gezien hebt.’

‘Wat voor performance?’ vraagt ze emotieloos.

‘Een lied, of ja, een dans eigenlijk, het is een heel ding.’

Ze knippert een paar keer, maar besluit dan dat het haar eigenlijk vrij weinig kan schelen. Ik ben ervan overtuigd dat deze vrouw de dagen tot haar pensioen aftelt. Dat zou ik ook doen na veertig jaar lesgeven aan pubers.

‘Geef je muziek even af bij het geluidsteam. Veel succes.’

Haar monotone woorden van geluk brengen me niet direct tot rust, maar het basketbalteam juicht nog een keer als ik het podium op loop. Ik buig een laatste keer voor ik door de maffe zwarte gordijnen glip.

‘Backstage’ is een heel krap en donker kamertje naast het podium — zelfs niet erachter — met een eeuwenoude geluidsinstallatie, een opslagruimte en een kleedkamer.

Ik geef mijn USB-stick aan het ‘geluidsteam’, dat eigenlijk gewoon bestaat uit een groepje vierdejaars.

‘Nolan Fletcher?’ vraagt een van de jongens terwijl hij zijn lijst met acts doorneemt. Ik knik en kan het niet laten over zijn schouder mee te kijken. Majorette, jongleren, breakdance, tovertrucs, lipsync, zang, viool en dans. Acht acts. Ze hebben het voor elkaar gekregen om acht acts bij elkaar te schrapen.

Ik moet me eigenlijk omkleeden, maar de kleedkamer van drie bij vier is al overbevolkt, met een meisje dat agressief met een stok heen en weer zwaait en drie mensen die een dansact repeteren.

De opslagruimte is niet ideaal, maar het zal moeten volstaan.

De ruimte is muf en rommelig, maar vooral leeg en stil, net wat ik nu nodig heb, want ik voel de zenuwen opborrelen. Er zit best wel wat publiek en als mijn act niet grappig genoeg blijkt te zijn, dan wordt het straks gênant.

Ik trek mijn stropdas en uniformjasje uit. Ik houd mijn witte hemd aan, maar maak de onderste knoopjes los om de losse uiteinden dan boven mijn navel te knopen. Ik heb het rokje gisterenavond gepast en het is aan de kleine kant, maar mijn twee-uur-'s-nachts-hersencellen en twee elastieken hebben zowaar voor een oplossing gezorgd. Ook mijn sokken, vandaag met regenboogstippen, moeten eraan geloven en worden vervangen door mijn witte, hoge basketbalsokken, waarna ik mijn sneakers weer aantrek.

Het is een twijfelachtige look... maar het is zeker een look.

Ik overweeg om terug naar de backstage te gaan, want de stilte die ik vijf minuten geleden zo hard nodig had, vreet nu aan mijn zelfvertrouwen. Maar met één blik op mijn naakte bovenbenen wordt die gedachte verworpen.

Ik hoor applaus en dan schalt de stem van mevrouw Bronte door de theaterzaal, tot in de opslagruimte. Als voorzitter van de leerlingenraad blijkt zij ook nog eens verantwoordelijk voor de presentatie.

Ze kondigt de jury aan, die bestaat uit de muzikleerkracht van het eerste jaar, een sportleerkracht en de moeder van een eerstejaartje, die het cheerleaderteam van ons dorp coacht. Een uiterst bekwame jury.

Het eerste meisje wordt op het podium gevraagd en als het applaus klinkt, word ik weer zenuwachtig. Dit komt goed, dit komt allemaal goed. Ik moet gewoon even op zoek gaan naar mijn innerlijke Britney bitch.

· 4 ·

Ik voel me

een heel klein beetje beter wanneer de goocheltruc van de jongen voor me mislukt. Niet uit leedvermaak, maar puur omdat mijn optreden dan net iets minder teleurstellend kan zijn. Is dat een slechte gedachte? Waarschijnlijk wel.

‘De volgende act brengt ons officieel voorbij de helft van de avond. Graag een applaus voor Nolan Fletcher met “Baby One More Time”!’

Geen tijd meer om na te denken. Het is nu of nooit.

Ik probeer me kalm op te stellen, niet te laten zien dat deze stomme talentenjacht me zenuwen bezorgt, maar in mijn hoofd is het een dieren-tuin. De eerste klanken van het lied dat me de volgende jaren waarschijnlijk in mijn nachtmerries gaat volgen, klinkt door de speakers en ik draai de knop om. Ik ben Nolan Fletcher; als iemand het kan, dan ben ik het wel.

Er klinkt luid geschreeuw als ik het podium op loop. Heel even was ik vergeten dat ik een geruit rokje aanheb met mijn hemd boven mijn navel geknoopt. Heel even maar. Dan zie ik alle geschokte gezichten in het

publiek — er zit echt wel meer volk dan ik verwacht had — en ik ben me maar al te bewust van mijn outfit.

Maar het maakt niet uit. Dit is mijn laatstejaars-*dare*.

Ik grijns naar het basketbalteam, dat luid roepend en juichend achter in de zaal zit. Ik zie mensen praten met elkaar en dan gsm's tevoorschijn komen. Luid geschreeuw klinkt van de tweede rij, waar Amara enthousiast in haar handen klapt. Naast haar staat een jongen die ik niet ken en dan, onverwachts toch, blonde krullenbol Louis, een ongeïnteresseerde uitdrukking op zijn gezicht, armen voor zijn borst gekruist.

En dan denk ik even aan helemaal niets meer, behalve aan de pasjes van het Britney Spearsnummer.

Zodra ik beseft dat het een hit is, dat ik mensen doe lachen, is er geen stress meer, want aandacht, daar leef ik van. Telkens wanneer het publiek juicht, leef ik een beetje meer, overdrijf ik nog een beetje meer, geniet ik.

Als Britney dit zou zien, ze zou trots op me zijn. Fuck, ze zou me zo laten meedoen in een videoclip.

Iedereen lacht, behalve Louis. Als ik dit kan, voor half de school optreden in een rokje, dan kan ik toch ook wel een wonder verrichten en een lach uit Franse Louis krijgen, of niet dan? Misschien gaat mijn opgekrikte zelfvertrouwen met me aan de haal, maar momenteel voel ik me alsof ik alles aankan. Dus ik laat de danspasjes even voor wat ze zijn en focus mijn aandacht op Louis' verveelde gezicht.

Wanneer ik zijn kant uit wijs in plaats van mijn vinger in de lucht te priemen zoals danscoach Miquela me zorgvuldig aangeleerd heeft, gaan zijn wenkbrauwen kort omhoog, maar hij lijkt weinig onder de indruk. Maar ik zou Nolan niet zijn als ik het zo snel zou opgeven.

Ik verbreek het oogcontact niet terwijl ik het volgende refrein playback. De woorden van het lied krijgen plots een heel andere betekenis nu ik *one more time* een glimlach van Louis wil. Mijn succesgehalte is nog steeds verontrustend laag, maar aan de rode kleur te zien die langzaam over Louis' wangen naar boven kruipt, gaan mijn pogingen niet onopgemerkt voorbij. Hij fluistert iets in het oor van Amara, die haar schouders ophaalt en luid meezingt, samen met de rest van het publiek. Zelfs de leerkrachten achter in de zaal steken hun amusement niet onder stoelen of banken, en ik hou ervan. Bloed suist in mijn oren terwijl een brede lach aan mijn wangen trekt.

Ik hervind de dansspasjes weer wanneer het liedje op zijn einde loopt. Mijn gezicht druipt van het zweet en mijn kuiten branden wanneer de muziek stopt, maar het kan me allemaal weinig schelen. Het enige wat ik voel is adrenaline.

Het basketbalteam springt op en applaudisseert luid, Isaac en Matthias nog steeds dubbelgevouwen van het lachen. De rest van het publiek komt ook uit zijn stoel en mijn lach groeit alleen maar bij het zien van al die mensen. De jury, en ook mevrouw Bronte in de coulissen, lijkt minder enthousiast, eerder geschokt. Ik kwam hier om het publiek in te palmen, niet om deze show te winnen.

Ook Louis lijkt niet al te enthousiast, maar ik heb de indruk dat niets die norske gast kan opwarmen, dus dat is zijn probleem. Ik weet dat ze over me zullen praten. Vanavond nog, morgen, waarschijnlijk de rest van het jaar.

Nolan Fletcher, de man die geen schaamte kent, een legende.

Ik buig diep en zwaai dramatisch voor ik het podium af stap, genietend van het applaus dat op de achtergrond klinkt. Er zijn veel ergere laatstejaars-*dares*.

Ik breng de rest van de show in de opslagruimte door om te bekomen van het helse optreden. Ik reageer op de tientallen berichten in de groeps-chat, voornamelijk foto's en filmpjes van mijn show, en neem afscheid van het te kleine rokje. Ik besluit niet te wachten op de prijsuitreiking. Ik verwacht niet direct een podiumplek.

'Nolan, *what the fuck!*' lacht Isaac als ik me bij het team voeg op de speelplaats.

'Nolan Fletcher valt niet te onderschatten', grijns ik. Aaron slaat op mijn rug en schudt zijn hoofd.

'Je spoort niet helemaal. Kom op, bij een laatstejaars-*dare* horen burgers.'

Pas uren later kom ik thuis. Eerst gingen we burgers halen, toen zijn we naar de speelhal gegaan en daarna zijn we nog in Aarons tuin beland voor een aantal feestelijke pintjes. Het is misschien een woensdag, maar we hebben nu eenmaal wat te vieren en aangezien Magritte bij oma blijft vanavond, kan het ook gewoon.

Ik heb nog zo'n zes uur voor mijn wekker afgaat, maar het is al lang geleden dat ik me nog zo gevoeld heb, zo zorgeloos, oprecht gelukkig.

Ik check snel of mama veilig in bed ligt en glimlach als ik zie dat papa naast haar ligt.

. 5 .

Ik duw mijn hoofd

in mijn kussen terwijl mijn hand mijn nachtkastje aftast, op zoek naar de *snooze*-knop. Ik ben er nog niet klaar voor. Ik ben er absoluut nog niet klaar voor.

Maar mijn hand vindt mijn gsm niet, dus ik moet me toch omdraaien, en mijn gsm ligt net buiten handbereik op de grond, waardoor ik me zo ver uit mijn bed moet rekken dat ik toch praktisch op de vloer lig, uit de warme cocon van mijn lakens.

Ik druk het alarm af, leg me zuchtend op mijn rug en staar naar het plafond. Een paar minuutjes. Mijn gsm trilt op mijn borst en pas wanneer ik met drie dubbele kinnen naar mijn scherm kijk, zie ik de tientallen meldingen.

Geen tientallen, honderdtallen.

Geen honderdtallen, duizendtallen.

In een mum van tijd ben ik wakker, mijn ogen gaan razendsnel over de meest recente berichten. Duizenden likes, comments, berichten, e-mails, wat is er in godsnaam aan de hand?

Mijn halfacht-in-de-ochtend-brein doet zijn uiterste best om alle puntjes met elkaar te verbinden, maar de klik komt pas wanneer ik een bericht open waarin ik getagd ben. Het is de video van gisteren, mijn optreden tijdens die talentenjacht.

Het bericht heeft veertien miljoen views.

Fuck.

De nog steeds binnenstromende meldingen doen mijn hoofd tollen, dus ik gooi mijn gsm op bed en probeer even adem te halen voor ik van mijn stokje ga.

Ik heb gedanst op een nummer van Britney Spears in een rokje. Mensen op school hebben het gefilmd en op het internet gezwierd. Die video's zijn viraal gegaan. Mijn gsm ontploft.

Mijn ringtone klinkt en ik zie Isaacs naam op het scherm verschijnen. Oké, hem kan ik wel even aan, het is allemaal chill.

Ik neem op en weet niet goed wat ik moet zeggen. Hij weet dat duidelijk ook niet, want het blijft stil aan de lijn, alsof we beiden bang zijn iets verkeerd te zeggen.

'Dus... heel de wereld denkt dat je gay bent', zegt Isaac uiteindelijk.

'Huh?'

Die informatie stond nog niet in mijn rationele lijstje. Gay, wat?

‘Uhm, Nolan, je hebt toch wel op sociale media gekeken hoop ik?’

‘Ja, ja’, zucht ik. ‘Nu, niet echt, ik heb gewoon heel veel meldingen en ik weet dat die video van gisteren viraal is gegaan, maar ik weet eigenlijk niet goed wat er gaande is.’

Meer stilte.

‘Iedereen denkt dat er iets gaande is tussen jou en Louis, die vriend van Amara, door die video.’

Ik zucht. De hele wereld denkt dat ik gay ben?

Haha wat een fag, uitroepen aub.

Fucking fantastisch dit.

‘Nolan, gast, alles oké, ben je er nog?’

Ik schud de gedachten weg en ga weer op bed liggen. Ik moet mama wakker maken, ontbijt maken, mijn schooltas maken... Eerst moet ik kalmeren en weten wat er in godsnaam allemaal gaande is.

‘Oké, Izzie, kan je me een korte samenvatting geven? Mijn gsm slaat helemaal tilt.’

‘Wel, de video is viraal gegaan, *like* echt viraal. Ze herkennen je uit die show die je vroeger ooit gedaan hebt, jaren terug, dus elk blad is daarop gesprongen en die video is helemaal uit de context gehaald. Het lijkt een beetje alsof je dat hele nummer aan Louis opdraagt, dus de wereld heeft beslist dat het een soort van statement was, een liefdesverklaring of zo.’

‘En daarom ben ik dus gay’, constateer ik terwijl de hoofdpijn langs mijn slapen omhoogsluip.

‘Niet zomaar gay, Nolan, je hebt zowat elk roddelblad gehaald, een heel aantal kranten zelfs. Online ben je gebombardeerd tot nieuw gayicoon van het land.’

‘Tijdschriften? Dat optreden is nog geen dag geleden!’ roep ik ongelovig.

‘Je bent een plotse sensatie, beste vriend.’

Nieuw gayicoon van het land.

‘Maar ik ben niet gay.’

‘Ja, *I know*, maar ik vrees dat je de hele wereld daarvan moet overtuigen. Echt, het heeft zelfs het Amerikaanse nieuws gehaald. Iedereen denkt je te kennen door dat rolletje dat je gespeeld hebt en nu willen ze allemaal weten wat Louis’ reactie op het hele gebeuren was.’

‘Louis? Ik ken die gast niet eens.’

Flarden van de adrenalineroes van gisteren komen weer naar boven en ik kreun gefrustreerd. Ik wou een lach op zijn gezicht krijgen, geen liefdesverklaring overbrengen! Dat eerste is me zelfs niet gelukt! Hoe ben ik hier in hemelsnaam in gesukkeld?

‘Kijk, ik moet me echt haasten om nog op tijd te komen. Ik zie je op school?’ zucht ik. Ik hang op en zet mijn gsm op stil. Zorgen voor later.

Het lukt me net om me om te kleden, ontbijt te maken voor mama en mezelf, mijn tanden te poetsen en naar school te fietsen voor de bel gaat. Stiekem ben ik blij dat ik maar net op tijd ben. Iets zegt me dat de rest van de school ook al op de hoogte is en ik kan nu wel even zonder starende blikken en gefluister voor ik het zelf een plaats heb gegeven.

Miljoenen mensen hebben me zien dansen in een rokje, fuck. Misschien is het karma, zoveel aandacht stond nu ook niet direct op mijn bucketlist.

Ik glip het lokaal in net voor de tweede bel gaat en word begroet met een luid applaus en gejoel van Toby, de enige andere basketballer naast Isaac die dit vak volgt. De rest van de klas volgt zijn voorbeeld en ik ben klaar om honderdtachtig graden te draaien en me uit de voeten te maken.

‘Hebben we iets te vieren?’ vraagt mevrouw Capetillo en haar ogen rusten op mij, niet op de rest van de klas. Mijn keel is dichtgeknepen en ik weet niet wat ik haar moet zeggen. Toby begint een hele uitleg, maar mevrouw Capetillo snoert hem de mond en begint aan haar les. Iedereen staart me aan, fantastisch.

‘Jij bent op tv geweest vroeger?’ vraagt Sophie met een por in mijn rug. Kreunend leg ik mijn hoofd op mijn armen. Bijna iedereen was dat vergeten en ik vond het prima. Het is bijna tien jaar geleden, iets eenmaligs, al helemaal niets waar ik later nog wat mee wil doen. Maar helaas, hier zijn we weer.

‘Maat, alles oké?’ grinnikt Isaac. Ik zie er de fun nog niet van in.

‘Ik snap er gewoon niet veel van, maar het zal wel overwaaien, zeker?’ Ik hef mijn schouders op en probeer me te focussen op de les, maar steeds nieuwe vervelende gedachten dringen mijn hoofd binnen en laten het niet toe om te kalmeren. Zo erg is het allemaal niet, maar toch voel ik me niet op mijn gemak, rusteloos.

‘Ik word helemaal gek van dit ding’, zucht ik gefrustreerd wanneer we na het vierde uur richting eetzaal lopen. Mijn gsm heeft geen seconde stilge staan, het is een absolute nachtmerrie.

‘Gooi die sociale media er af dan, of zet ze op z’n minst op privé’, zegt Toby. Daar had mijn pindabrein ook weer niet aan gedacht.

Wanneer het derde groepje eerstejaars giechelt als ik voorbijwandel, ben ik klaar om mezelf uit het raam te katapulteren.

‘Bro, kalm, het komt echt wel goed’, zegt Isaac. Hij neemt mijn gsm uit mijn handen en duwt me neer op de vensterbank terwijl hij mijn accounts op privé zet.

‘Post straks gewoon op je socials dat je niet gay bent en dan is de hele wereld je morgen weer vergeten. Geniet van je korte momentje in de spotlights’, voegt Isaac eraan toe. ‘Wow, je hebt superveel mails van nieuwszenders, *like*, echt tientallen.’ Hij geeft me mijn gsm terug en ik voel direct rust wanneer die niet elke seconde meer trilt met een nieuwe melding. De rust is van korte duur, want dan zie ik die nieuwszenders in mijn mailbox.

‘Je hebt bijna honderdduizend volgers trouwens.’

Ik kan het niet laten om te lachen. Het is gewoon allemaal immens absurd. Honderdduizend volgers. Gisteren had ik er amper vierhonderd. Toen die kindershow uitkwam, had ik nog geen sociale media en ook al had ik die toen wel gehad, het had niemand iets kunnen schelen. Waarom is het dan wel zo’n hype nu ze me plots als gayicoon kunnen bestempelen? En dat allemaal door Britney fucking Spears.

‘Ik kom zo na, eventjes langs mijn locker’, zeg ik en loop de andere richting uit. Ik heb de video nog niet echt bekeken, ik heb enkel het absurde aantal views gezien. Zodra ik me in een verlaten gang bevind, haal ik de video boven. De meest populaire video is van een van de voorste rijen gefilmd, niet ver van Louis vandaan. Ik doe mijn dansje, dat eigenlijk helemaal zo slecht niet is, en dan zie ik het moment dat het zaadje van de breek-door-bij-norse-Louis-missie zich in mijn hersenen plant. Mijn focus verschuift naar de blonde jongen en mijn lach wordt net iets breder. De camera volgt Louis. Misschien was ik niet zo subtiel als ik dacht. Ik kreun als ik zie wanneer het allemaal misloopt. Louis is knalrood. Ik weet dat dat puur uit schaamte is, maar wanneer hij zich naar Amara draait om iets

tegen haar te zeggen, lijkt het alsof hij zijn 'blos' probeert te verbergen. De camera draait zich weer naar mij, en dat was het dan.

Ik druk het koele scherm van mijn telefoon tegen mijn wang en probeer dat opgefokte gevoel terug te duwen. Het is een misverstand, ik kan het rechtzetten, alles komt wel weer goed. Ik schud de spanning uit mijn lijf en wanneer ik me weer kalm voel, besluit ik dan maar de eetzaal te trotseren.

Die bubbel van kalmte wordt doorbroken zodra ik de dubbele deuren openduw. Het hele basketbalteam aan de andere kant van de zaal springt op, een grote regenboogvlag gespannen tussen Aaron en Cedric.

Voor iedereen die me niet kent en niet weet dat ik niet echt homo ben, ziet het er waarschijnlijk heel positief uit, het basketbalteam dat mijn zogenaamde geardheid volledig accepteert en het viert waar iedereen bij is, maar ik ken deze jongens. Ik weet dat Aarons favoriete grapjes homo-grapjes zijn en ik heb iedereen over Louis horen praten alsof hij door zijn geardheid plots 'besmettelijk ziek' is. Dit is geen mooie vertoning van acceptatie, dit is een grote grap.

Mijn ogen scannen heel snel de zaal om Louis te spotten, maar ik durf de andere studenten geen reden te geven om de geruchten te bevestigen, hoe klein die ook is.

'Doe dat alsjeblieft weg', kreun ik wanneer ik me bij hen aan tafel zet. De hele eetzaal is weer overgegaan op een fluistertoon en ik voel zowat alle ogen branden in mijn rug.

'Hey, hey, geen paparazzi!' roept Aaron wanneer hij een groep meisjes spot met hun gsm's op mij gericht. Ik voel me als een aapje in de zoo, in een veel te kleine kooi.

Ik negeer de opmerkingen van het team en scrol door mijn telefoon. Er komen gelukkig een stuk minder meldingen binnen dan vanochtend, vooral berichtjes van mensen van wie ik al jaren niets meer gehoord heb en e-mails.

'Dit geloof je niet', zeg ik en por Isaac in zijn zij. Hij leest mee over mijn schouder.

'Richard Ray wil je in zijn talkshow? Dat is absoluut absurd.'

Ik kan het niet laten te grinniken. Alles begint plots grappig te worden, net omdat het zo absurd is. Iedereen denkt dat ik gay ben, een gayicoon zelfs, honderdduizend volgers, en nu een uitnodiging om op nationale televisie te verschijnen.